

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04 Energy Technologies ET SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była Aparellaje eléctrico, SL, wniesione przez Energy Technologies ET SA w dniu 4 maja 2005 r.

(Sprawa C-197/05 P)

(2005/C 243/03)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 4 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Energy Technologies ET SA z siedzibą w Fryburgu (Szwajcaria), reprezentowanej przez A. Boman, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04⁽¹⁾ Energy Technologies ET SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była Aparellaje eléctrico, SL.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji celem orzeczenia w przedmiocie znaku towarowego;
2. wyznaczenie dodatkowego terminu sześciu miesięcy celem umożliwienia dokonania oceny potrzeby dalszego uzasadnienia niniejszego odwołania i, ewentualnie, przedstawienia opinii biegłego.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę, gdyż Energy Technologies ET SA nie była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego, zgodnie z art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości i w sposób błędny orzekł, że wnosząca odwołanie nie była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 23.7.2005, str. 36

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez Komisję Wspólnot Europejskich, wniesione przez Osmana Ocalana działającego w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) oraz Serifa Vanley'a działającego w imieniu Kurdistan National Congress (KNK) w dniu 18 maja 2005 r.

(Sprawa C-229/05 P)

(2005/C 243/04)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 18 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Osmana Ocalana działającego w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) oraz Serifa Vanley'a działającego w imieniu Kurdistan National Congress (KNK), z siedzibami w Brukseli, Belgia, reprezentowanych przez M. Mullera i E. Grievesa, barristers, pod kierownictwem J.G. Pierce, solicitor, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02⁽¹⁾ Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez Komisję Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

1. stwierdzenie dopuszczalności skargi złożonej przez Osmana Ocalana w imieniu organizacji znanej wcześniej jako PKK;
2. stwierdzenie dopuszczalności skargi złożonej przez Serifa Vanley'a w imieniu organizacji znanej wcześniej jako KNK;
3. zasądzenie kosztów związanych z postępowaniem w przedmiocie dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwsza ze skarżących odwołuje się od ww. orzeczenia powołując się na następujące podstawy:

Twierdzi ona, że orzeczenie obarczone jest błędem z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji miał już okazję uznać, iż pierwsza ze skarżących istnieje i posiada wymaganą zdolność sądową, jak również może ustanawiać pełnomocników i przedstawiać argumenty. Z akt sprawy wynika, że pełnomocnictwo udzielone przez pierwszą ze skarżących było w pełni zgodne z wymogami art. 44 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji w zakresie pełnomocnictw. Ani pozwana ani Sąd nie zakwestionowały tego pełnomocnictwa na podstawie normalnych zasad dotyczących udzielenia ważnego pełnomocnictwa przy okazji doręczania odpisu skargi pozwanej.